

Arrest

nr. 237 116 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 19 december 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 19 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 26 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2018 werd ingediend door :

*M(...), R(...)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene in 1985 naar België kwam en dat hij alhier verschillende jaren legaal heeft verbleven. Zijn laatste verblijfskaart was een C-kaart geldig tot 04.12.2017. Op 05.09.2014 werd betrokkene echter geschrapt uit het bevolkingsregister. Zijn aanvraag tot herinschrijving d.d. 31.03.2017 -om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst- werd geweigerd op 12.05.2017, aan betrokkene betekend op 13.06.2017. Deze weigering was te wijten aan het feit dat betrokkene onvoldoende bewijzen geleverd had van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 12.03.2014 tot het aanbieden ter inschrijving op 31.03.2017. Zo stelt de weigering dat: "Voor de periode van 12.03.2014 en 04.02.2016 slaagt betrokkene er niet in te bewijzen dat hij het land niet zou hebben verlaten. Zo legt hij bijvoorbeeld geen enkel concreet en overtuigend bewijs voor van aanwezigheid voor België in het jaar 2015. Mogelijks verbleef hij die periode in Spanje van waaruit hij in de zomer van 2015 naar Marokko vertrok." Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing zodoende dat wij mogen stellen dat betrokkene zich akkoord verklaarde met deze beslissing. In zijn aanvraag art. 9bis blijft betrokkene beweren dat hij al die tijd in België zou zijn gebleven, hij verwijst hier naar allerhande facturen en officiële attesten sedert 2014 (onder stuk 15 bij de aanvraag). Niettemin dienen wij vast te stellen dat betrokkene geen sluitende en overtuigende bewijzen van persoonlijke aanwezigheid in België in het jaar 2015 kan bijbrengen. Wij merken tevens op dat het indienen van onderhavig regularisatieverzoek geen soort 'hoger beroep' kan vormen tegen de weigering om betrokkene te herinschrijven. Bovendien is het een gemiste kans voor betrokkene om klaarheid te scheppen over zijn doen en laten in die periode. Ook in huidige aanvraag art. 9bis persisteert betrokkene in zijn verhaal van altijd in België te hebben verbleven. Iets wat klaarblijkelijk niet blijkt te kloppen (infra). Het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten (dat mede werd afgeleverd met de beslissing tot weigering van herinschrijving) werd ingetrokken door de bevoegde dienst leidt niet tot de conclusie dat 'verzoeker is (...) steeds in België gebleven in het huis van zijn ouders' zoals wordt gesteld door de raadsman van betrokkene. Betrokkene heeft wel degelijk België verlaten (infra), wat aldus de reden is waarom zijn jarenlang legaal verblijf in België niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid.

De door betrokkene aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat de leefomstandigheden in Marokko precair zouden zijn en dat er amper kansen zouden zijn op de arbeidsmarkt. Betrokkene meent verder dat hij Marokko enkel zou kennen als vakantieland, dat hij sedert zijn drie jaar in België verblijft en dat hij niet vertrouwd zou zijn met de

Marokkaanse cultuur. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. We merken op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier dat betrokkene in de zomer van 2015 anderhalve maand in Marokko heeft verbleven. Zo blijkt op basis van de in- en uitreisstempels (in zijn paspoort afgeleverd te Antwerpen op 22.12.2014) dat hij op 10.07.2015 Spanje is uitgereisd, dat hij Marokko is binnengekomen om pas terug in Spanje te komen op 24.08.2015. Betrokkene is aldus teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Het mag duidelijk zijn dat dit perfect aantoont dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. Betrokkene is perfect in staat om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Betrokkene haalt verder aan dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko, noch dat hij aldaar belangen zou hebben. Het mag -op basis van hetgeen voorafgaat- duidelijk zijn dat deze bewering totaal ongeloofwaardig is. Iemand die geen banden meer heeft met een land gaat er geen anderhalve maand vertoeven. Deze bewering kan aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de blote bewering dat betrokkene geen Arabisch zou kunnen lezen noch schrijven kan niet weerhouden worden. Als betrokkene anderhalve maand heeft kunnen verblijven in Marokko dan blijkt daaruit duidelijk dat betrokkene -los van het feit of hij dan wel of niet Arabisch kan lezen of schrijven- perfect zijn plan kon trekken om daar te verblijven. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De bewering dat hij aldaar geen onroerend goed zou hebben, noch zicht zou hebben op het verwerven van inkomsten en dat er aldus geen economisch belang voorhanden zou zijn; kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wordt gevraagd om tijdelijk terug te keren om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De bewering dat hij aldaar geen onroerend goed zou, noch zicht zou hebben op het verwerven van inkomsten doet hierin niets terzake. Bovendien heeft betrokkene al eens anderhalve maand in Marokko verbleven. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij dit niet opnieuw (of mogelijks voor een langere periode) zou kunnen en dit gedurende de tijd die nodig is om te beslissen inzake zijn aanvraag.

Het feit dat betrokkene jarenlang gewerkt heeft in België en dat hij alhier belastingen heeft betaald vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hij alhier legaal verbleef. Ondertussen verblijft betrokkene illegaal op het grondgebied en heeft hij geen toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Het feit dat zijn ouders hier een huis kochten, dat zijn vader alhier een pensioen genoot, dat ook zijn zussen hier hun diploma secundair onderwijs hebben behaald, dat zij alhier een inkomen hebben, dat hij alhier ook broers, een oom, een tante, neven en nicht zou hebben, dat de meesten ondertussen de Belgische nationaliteit zouden hebben en dat het gezin geen beroep deed op het sociale zekerheidsstelsel doet in principe niets terzake. Betrokkene is een alleenstaande volwassen man die verondersteld wordt zijn eigen leven te leiden en te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoont waarom dit een buitengewone omstandigheid voor hem zou moeten vormen. Nogmaals, de verplichting om de aanvraag in Marokko in te dienen is enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene haalt verder ook nog aan dat hij nauwe banden zou onderhouden met zijn familie en dat dit bevestigd wordt door familie, burens en vrienden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene via moderne communicatiemiddelen perfect contact houden met zijn familie of naasten en dit gedurende de tijd dat hij in Marokko dient te verblijven.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij werkbereid is, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij alhier naar school ging, dat hij vertrouwd zou zijn met de gebruiken in België, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat hij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.3 Op 19 december 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 26 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) De heer

Naam, voornaam: M(...), R(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- ° *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)”*

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een nota met opmerkingen heeft ingediend, maar geen administratief dossier.

Ter terechtzitting van 4 juni 2020 stelt de advocaat van de verwerende partij dat hij het administratief dossier heeft gekregen, dus dat de Raad het dan ook zou moeten gekregen hebben. Hij geeft aan dat het administratief dossier op basis van zijn dossier wel zou zijn overgemaakt, maar dat de Raad erover zal oordelen en zich anders kan steunen op de stukken waarover hij wel beschikt. De advocaat van de verwerende partij besluit dat hij geen indicatie heeft dat het administratief dossier niet werd neergelegd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij met dit loutere betoog geen bewijs voorlegt dat het administratief dossier toch aan hem zou zijn overgemaakt.

De Raad wijst erop op dat overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de door de verzoekende partij vermelde feiten, bij gebrek aan een administratief dossier, als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: (...)

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: (...)

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt: (...)

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Verzoeker is geboren op (...) 1980 te (...) (Marokko).

Hij is van Marokkaanse nationaliteit.

Op nauwelijks 3-jarige leeftijd kwam verzoeker naar België in het kader van een gezinshereniging met zijn ouders, samen met zijn andere broers en zusters, die allen nog in België wonen.

Verzoeker werd toegelaten tot verblijf in 1985.

Hij liep hier school, zowel de lagere school als de middelbare school en nadien was hij werkzaam in de landbouwsector en dit tot 2014.

Verzoeker kwam dus als minderjarige naar België.

De immigratiebeslissing werd genomen door zijn ouders aangezien hij op dat ogenblik nog te jong was om zijn lot zelf in handen te nemen.

Op datum van bestreden beslissing verblijft verzoeker al meer dan 36 jaar onafgebroken in België.

Gelet op de jonge leeftijd dat hij naar België kwam in het kader van de gezinshereniging met zijn ouders (hij was toen 3 jaar) heeft hij geen banden meer met zijn land van herkomst Marokko, dat hij enkel kent als vakantieland.

Zijn volledige opvoeding en ontwikkeling vond plaats in België m.a.w. het is in de Belgische samenleving dat verzoeker opgroeide waarbij hij zich volledig integreerde in de Belgische samenleving en daar van jongs af aan deel van uitmaakte.

Hij heeft geen banden meer met zijn land van herkomst. (...)

Aangezien een eerste poging tot aantonen dat de beslissing hem af te voeren van ambtswege met intrekking van zijn verblijfsvergunning tot gevolg ten onrechte plaatsvond, terwijl hij nochtans beschikte over een geldige verblijfstitel tot 04.12.2017 – oorspronkelijke verblijfspapieren die hij voordien minstens 32 jaar (!) bezat – niet aanvaard werd, werd het oorspronkelijk bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15.05.2017 op 31.07.2017 ingetrokken.

Bij de intrekking van deze beslissing werd uitdrukkelijk aangehaald dat een vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB van 07.08.1995 inzake het recht op terugkeer, de mogelijkheid heeft een verzoek in te dienen overeenkomstig art. 9bis van de wet van 15.12.1980 op basis van art. 6 van het KB, waaraan verzoeker gevolg gaf. Hij een aanvraag machtiging tot verblijf in op grond van buitengewone omstandigheden in België in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Daarbij werden de buitengewone omstandigheden door hem uitvoerig uiteengezet:

- *onafgebroken verblijf in België van kinds af aan met 32 jaar voorafgaande legale periode en legaal verblijf in België*
- *het doorlopen van de schooljaren en het volwassen worden uitsluitend en alleen in België*
- *zijn gezins-, familie- en sociale relaties zijn allen in België*
- *geen banden met Marokko*

allemaal elementen die een belemmering vormen om de aanvraag in Marokko te doen

Deze aanvraag werd ingediend op grond van buitengewone omstandigheden, op instructie en advies van de dienst vreemdelingenzaken zelf

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt: (...)

De Raad van State gaf in haar rechtspraak reeds met duidelijke bewoordingen aan dat buitengewone omstandigheden geen gevallen van overmacht zijn en dat het volstaat dat verzoeker aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst om er machtiging te vragen.

Dat het uitzonderlijk karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet worden onderzocht door de overheid in elk geval apart.

Het is geen vereiste dat deze omstandigheden niet te voorzien zijn en het is zelfs niet uitgesloten dat zij gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die ze inroept, voor zover dit gedrag blijkt geeft van een normale voorzichtigheid en achtzaamheid.

De overheid dient in elk geval afzonderlijk over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden te oordelen, en dit terwijl het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat met name de ontvankelijkheid en de grond van de aanvraag dit op generlei wijze uitsluit dat, zoals in onderhavig geval, een zelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid kan zijn die de aanvraag van op Belgisch grondgebied verantwoordt en ook de reden uitmaakt die het verzoek gemachtigd te worden tot verblijf gegronde verklaart.

De verzoeker toonde aan dat hij als kind naar België was overgekomen (begin jaren 80) in het kader van een gezinshereniging met zijn ouders.

Hij voert aan dat hij sinds 1983 tot 2017 legaal in België verbleef, hier school liep, opgroeide en te werk gesteld was. Dat naar aanleiding van de ambtshalve afvoering zijn verblijfsvergunning werd ingetrokken.

Verzoeker toonde onbetwistbaar aan dat het centrum van al zijn belangen zowel werk-omstandigheden, verblijfplaats als sociale relaties (familieleden, vrienden en kennissen) zich uitsluitend en alleen in België bevinden.

Aangezien de vreemdelingenwetgeving art. 9bis van de wet van 15.12.1980 en ook het KB houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan 1 jaar duurt, kan gemachtigd worden er terug te keren van 07.08.1995, geijkte procedures zijn voorzien in de vreemdelingenwetgeving waarbij in uitzonderlijke omstandigheden de aanvraag vanuit België kan plaatsvinden.

Ook in art. 6 van het KB van 07.08.1995 wordt uitdrukkelijk voorzien dat in buitengewone omstandigheden de machtiging tot aanvraag kan ingediend worden bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Dat dit letterlijk ook met zoveel woorden meegedeeld was in het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij het oorspronkelijk afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten van 15.05.2017 ingetrokken werd op 31.07.2017.

Bovendien betreffen de buitengewone omstandigheden niet het louter indienen van de aanvraag in het buitenland maar tevens de wachtperiode die noodzakelijk is om een beslissing te krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken, wat evident voor een langdurige scheiding met België zou zorgen, het centrum van AL zijn belangen sinds zijn kindertijd .

Verzoeker heeft de procedure gevolgd die zelf voorgesteld is door de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij in het verzoekschrift uitdrukkelijk verwezen wordt naar het langdurig onafgebroken legaal verblijf sinds de kinderjaren van verzoeker in België (minstens 32 jaar) en aangetoond is dat al zijn sociale relaties (familieleden, arbeid, vrienden en kennissen) zich in België bevinden, de afwezigheid van iedere reële band met Marokko. (...)

Bij de beoordeling van de aanvraag om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis beschikt de minister over een ruime discretionaire bevoegdheid hetgeen een impact heeft op de motiveringsplicht.

Bijgevolg kan men zich niet beperken tot blote beweringen waarvan men in feite weet dat deze niet correct zijn (wanneer men langer dan één maand in een land kan verblijven tijdens vakantie kan men daar ook gedurende veel langere periode overleven, redenering die absurd is).

De motivering is bijgevolg niet deugdelijk en in strijd met art. 9bis van de vreemdelingenwetgeving omdat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De bewering van verzoeker dat hij, gelet op zijn verblijf in België (volgens eigen verklaring vanaf 3 jaar, volgens datum inschrijving minstens vanaf 1985) waardoor hij geen binding meer heeft met Marokko, het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich daar te handhaven met alle gevolgen van dien (verlies van sociale relaties in België enz.), is plausibel en wordt niet op afdoende wijze weerlegt door de bestreden beslissing.

De motieven aangehaald in de bestreden beslissing zijn manifest onredelijk omdat deze geen antwoord bieden op het feit dat verzoeker overduidelijk reeds lang in het rijk verblijft en dit sinds zeer jonge leeftijd en laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het voor verzoeker zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure, met andere woorden in het buitenland, in te dienen. (...)

Door verzoeker werd uitdrukkelijk verwezen naar art. 8 EVRM en het feit dat al zijn familieleden, waarvan iedereen, (zusters en broers –) Belg is (moeder niet, vader is overleden) en zich in België bevinden.

De verplichting om in het buitenland een aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen met langdurige wachtperiode op een uiteindelijke beslissing wordt in de bestreden beslissing genegeerd en afgedaan als enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. , zonder dat de gevolgen van deze verplichting in rekening wordt gebracht of de verregaande moeilijkheden die dit voor verzoeker met zich mee zou brengen.

Ook zijn familieleden wordt “niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. (...)

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: (...)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, zal de Raad dan ook in de eerste plaats na dienen te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, §34. EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), §150. EHRL 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije

(GK), §93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EVRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoeker is sinds zijn kleutertijd opgegroeid in België, met minstens 32 jaar legaal verblijf, voorafgaand zijn verlies van verblijfskaart. Al zijn familieleden zijn Belg (moeder niet), hij woont in bij sommige familieleden van wie hij afhankelijk is voor zijn onderhoud nu.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunessen/Nederland (GK), §105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Ree/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunessse/Nederland (GK), §106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het aan van de overheid om te bewijzen dat zij de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, §54; EHRM 9 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), §113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, §62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §76).

Rekening houdende met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu kan niet betwist worden dat het gaat om een onontvankelijkheid verzoek regularisatie na een eerder legaal verblijf, onontvankelijkheid die neerkomt op een weigering.

Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving

om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen de beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Op geen enkele wijze wordt onderzocht of de bestreden beslissing het privéleven van de verzoekende partij schendt terwijl het voor de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gekend was dat de verzoekende partij jaren legaal in het Rijk verbleef als kind en onbetwistbaar vaststaat dat hij sinds zijn 3 jaar tot op heden onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleef en niet betwist kan worden dat verzoeker al zijn sociale relaties en belangen hier heeft .

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, §61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In hoofde van verzoeker zijn deze veelvuldig. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu. zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, §55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, §46).

Het Hof benadrukt dat art. 8 eveneens het recht beschermt om banden te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr.2346/02, § 61, 2002-III. EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151. EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-1). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van art. 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Dat door het ontbreken van iedere motivering met betrekking het feit dat verzoekende partij het centrum van zijn sociale belangen in België heeft en het stilzwijgen hierover, de facto dit gegeven erkend wordt , alleszins op geen enkele wijze weerlegd wordt .

Dat het opvallend is hoe in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over het feit dat verzoekende partij onmiskenbaar hier het centrum van al zijn belangen heeft en door haar stilzwijgen hierover dit gegeven niet weerlegd wordt , wat ook niet zou kunnen, aangezien in gelijkaardige zaken door dezelfde dienst vreemdelingenzaken en idem bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het enkele feit van als kind naar België te komen, hier school te lopen en opleiding te volgen gedurende een langere periode, uitdrukkelijk erkend wordt dat hierdoor het centrum van de sociale belangen van de betrokkene in België liggen en onder de bescherming van art 8 EVRM vallen .

Zie arrest RVV 191.800 van 11.09.2017 waar een schending van art 8 EVRM weerhouden wordt zodat er geen reden is om in hoofde van verzoekende partij, die ook als minderjarige naar België kwam op 3 jarige leeftijd, hier volledig school liep en hier thans meer dan 35 jaar verblijft, hem deze erkenning van zijn integratie, scholarisatie en centrum sociale belangen in België te ontfangen.

Anders oordelen zou betekenen dat de minister met twee maten en gewichten zou oordelen, in identieke situaties.

Het gegeven dat verzoeker ambtshalve afgevoerd werd en hierdoor zijn recht op verblijfskaart ingetrokken werd, doet geen afbreuk aan het feit dat op in se niet wordt betwist dat verzoeker al zeer lange tijd in België verblijft en hier op 3 jarige leeftijd is toegekomen met officiële inschrijving in 1985 met minstens 32 jaar legaal verblijf voorafgaand verlies van zijn verblijfskaart waarbij ALLE familieleden in

België verblijven en laat bijgevolg niet toe te begrijpen waarom deze feiten dan geen belangrijke hinderpaal zouden kunnen vormen of het zelfs onmogelijk zouden kunnen maken om een aanvraag machtiging verblijf via de reguliere weg in te dienen .

Door in de bestreden beslissing met geen woord te reppen over het feit dat het centrum van de sociale belangen van verzoekende partij zich onbetwistbaar in België bevindt en dit sinds zijn kleutertijd dan wel de aangevoerde elementen van verzoekende partij die dit gegeven bevestigen te negeren dan wel te miskennen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht nu juist deze elementen door verzoekende partij werden aangehaald als buitengewone omstandigheid. (...)

De bestreden beslissing miskent het feit dat art. 8 EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties maar ook sociale relaties en gaat zij voorbij aan het gegeven dat verzoekende partij, wat de beslissing ook mogen voorhouden, geen enkele binding meer heeft met zijn land van herkomst, wat ook logisch is nu verzoekende partij als jong kind reeds naar België kwam en daar sindsdien onafgebroken verbleven heeft.

De bestreden beslissing schendt dan ook het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (Raad van State 17.12.2003, nr. 12650020). Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan en voor zover al een belangenafweging gedaan is, wordt een verkeerde afweging gedaan, nu geen rekening is gehouden met het langdurig voorafgaand legaal verblijf sinds zijn kleutertijd, de relatie die hij heeft binnen zijn kerngezin met zijn familieleden en ruimer met zijn sociale relaties, die zich uitsluitend en alleen in België bevinden.

Het weze herhaald dat het verzoek tot het indienen van een verzoek opnieuw gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van artkile 9 bis gebeurde op instructie van de dienst vreemdelingenzaken zelf , die bijgevolg haar eigen richtlijnen aan verzoeker miskent in de bestreden beslissing.

Bijgevolg wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding (Raad van State 14.02.2006, nr. 154954, Raad van state 002.2007, nr. 167411).

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat bij het nemen van een beslissing de minister steunt op alle gegevens van het desbetreffende dossier en rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens, wat in casu niet gebeurd is.

Het is duidelijk dat in casu de belangenafweging niet op een redelijke wijze is geschied. Er is geen toepassing gemaakt van een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van verzoekende partij en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid in het handhaven van de openbare orde .

Ook het bevel het grondgebied te verlaten werd ten onrechte afgeleverd .

Als accessorium van de beslissing onontvankelijkheid dient ook dit bevel vernietigd en geschorst te worden . (...)

Dat de bestreden beslissing dan ook niet gevolgd kan worden daar waar op uitvoerige wijze werd aangetoond dat verzoekende partij van kinds af aan onafgebroken in België verbleven heeft waar hij het centrum van zijn belangen heeft, plaats waar ook zijn familieleden verblijven en waar hij school gelopen heeft, is opgegroeid en gewerkt heeft.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de belangenafweging in het kader van het door art. 8 van het EVRM beschermde recht op eerbieding van het privéleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid met handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangen afweging van betekenis zijnde feiten én omstandigheden kenbaar worden betrokken wat in casu niet gebeurd.

De bestreden beslissing is duidelijk disproportioneel, het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweeg brengt met name minstens landurige onderbreking, en verwijdering uit het centrum van zijn belangen in België waar in hij opgegroeid is.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen en dient nietig verklaard te worden."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 8 EVRM ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zijn leven zich de laatste 37 jaar in de Belgische samenleving afspeelde en hij geen enkele band meer zou hebben met het land van herkomst. Er zou ten onrechte geoordeeld zijn dat geen buitengewone omstandigheden aannemelijk worden gemaakt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissingen.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissingen zijn genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, dewelke de inhoud van de bestreden beslissingen betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan verzoenen met de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, volstaat derhalve allerm minst om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten. (...)

De verzoekende partij wijst in haar inleidend verzoekschrift voorts op het feit dat zij zich bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beroepen op artikel 8

EVRM, doch ook dienaangaande kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Minister hieromtrent op gedegen wijze heeft gemotiveerd.

Allerminst kennelijk onredelijk werd gewezen op het feit dat de verplichting om een verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen, slechts een tijdelijke verwijdering uit het Rijk impliceert. Zelfs indien de verzoekende partij beschermenswaardige banden in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk zou maken, dan nog volstaat zulks naar het oordeel van de gemachtigde van de Minister derhalve niet om aan te nemen dat de verzoekende partij niet tijdelijk naar het land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Verweerder herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde van de Minister, op zich allerminst volstaat om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

In antwoord op de algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 8 EVRM, laat verweerder volledigheidshalve nog het volgende gelden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: (...)

Terwijl gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren.

Zie dienaangaande:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

En ook:

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Inzonderheid gelet het feit dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij in het land van herkomst geen enkele binding meer zou hebben, kan niet zonder meer worden aangenomen dat het voor de verzoekende partij inderdaad onmogelijk zou zijn om het privéleven -minstens gedurende de tijdelijke verwijdering- aldaar verder te beleven.

Terwijl met de gebeurlijke relaties in België nauw contact kan worden onderhouden via moderne communicatiekanalen, minstens gedurende de tijdelijke verwijdering van verzoeker.

Zie dienaangaande:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verweerder benadrukt dat niet dienstig kan worden tegengesproken dat de gemachtigde van de Minister op gedegen wijze heeft overwogen om welke reden het langdurig verblijf in België op zich niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat het voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk, laat staan onmogelijk, zou zijn om de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het buitenland in te dienen.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de verzoekende partij het centrum van haar belangen in België heeft, dan nog wordt door de gemachtigde van de Minister allerminst kennelijk onredelijk overwogen dat -rekening houdend met de specifieke situatie van de verzoekende partij- zij moet worden geacht tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissingen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij nog kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder de daartoe vereiste documenten. De verzoekende partij betwist zulks als dusdanig ook niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister geheel terecht besloten dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). (...)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissingen werden rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheidsverplichting en het proportionaliteitsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Met betrekking tot de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wijst de Raad erop dat deze artikelen – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet (afdoende) werd gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vraag of sprake is van een (afdoende) formele motivering en de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of

er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert in haar huidig verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM, zowel in het licht van haar gezinsleven als van haar privéleven in België.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Zoals verder nog blijkt, volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).

In haar huidig verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij als buitengewone omstandigheid onder meer heeft aangevoerd dat al haar gezins-, familie- en sociale relaties in België zijn. Verder voert zij aan dat zij de procedure heeft gevolgd die zelf is voorgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij zij aangeeft dat “in het verzoekschrift” uitdrukkelijk wordt verwezen naar het langdurig onafgebroken legaal verblijf in België sinds haar kinderjaren (minstens 32 jaar) en aangetoond is dat al haar sociale relaties (familieleden, arbeid, vrienden en kennissen) zich in België bevinden. Tevens geeft de verzoekende partij aan dat het plausibel is dat een terugkeer naar Marokko onder meer het verlies van sociale relaties in België tot gevolg heeft en dat dit niet afdoende wordt weerlegd in de eerste bestreden beslissing. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat door haar uitdrukkelijk werd verwezen naar artikel 8 van het EVRM en het feit dat al haar familieleden Belg zijn (op haar moeder na) en zich in België bevinden. Zij voert in haar huidig verzoekschrift een uitgebreide theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, waarin zij tevens de rechtspraak van het EHRM

met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven uiteenzet. Zij stelt dat op geen enkele wijze werd onderzocht of de eerste bestreden beslissing haar privéleven schendt, terwijl het voor de gemachtigde voor het nemen van deze beslissing gekend was dat zij jaren legaal in het Rijk verbleef als kind en onbetwistbaar vaststaat dat zij sinds haar drie jaar tot op heden onafgebroken op Belgisch grondgebied verbleef en niet kan worden betwist dat zij al haar sociale relaties en belangen hier heeft. Volgens de verzoekende partij wordt, door het ontbreken van iedere motivering met betrekking tot het feit dat zij het centrum van haar sociale belangen in België heeft en het stilzwijgen hierover, dit gegeven *de facto* erkend, alleszins op geen enkele wijze weerlegd. De verzoekende partij wijst er nogmaals op dat de eerste bestreden beslissing met geen woord rept over het feit dat het centrum van haar sociale belangen zich onbetwistbaar in België bevindt en dit sinds haar kleutertijd, en dat de aangevoerde elementen die dit gegeven bevestigen zijn genegeerd of miskend, terwijl deze elementen juist door haar als buitengewone omstandigheid werden aangehaald. Zij stelt verder nog dat de eerste bestreden beslissing miskent dat artikel 8 van het EVRM meer beschermt dan louter familiale relaties, met name ook sociale relaties. Zij voert aan dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt op welke wijze aan een belangenafweging is gedaan, en voor zover al een belangenafweging is gedaan, dat een verkeerde afweging is gedaan, nu geen rekening is gehouden met het langdurig voorafgaand legaal verblijf sinds haar kleutertijd, en de relaties die zij heeft binnen haar kerngezin met haar familieleden en ruimer met haar sociale relaties, die zich uitsluitend en alleen in België bevinden. Volgens de verzoekende partij is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, omdat de gemachtigde zich *in casu* niet steunt op alle gegevens van het dossier en geen rekening houdt met alle daar voorhanden gegevens, en is het duidelijk dat de belangenafweging *in casu* niet op een redelijke wijze is geschied, dat er geen toepassing is gemaakt van een '*fair balance*' tussen haar belang en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

Zoals de Raad reeds vaststelde onder punt 2. heeft de verwerende partij nagelaten een administratief dossier in te dienen. De Raad kan dan ook niet nagaan wat de verzoekende partij precies in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018 heeft aangevoerd. Bijgevolg kan hij slechts voortgaan op hetgeen de verzoekende partij zelf uiteenzet in haar verzoekschrift. Zoals hoger reeds aangegeven, worden daarbij de door de verzoekende partij vermelde feiten overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij op driejarige leeftijd naar België kwam (in 1983) en in 1985 werd toegelaten tot verblijf. Volgens de eerste bestreden beslissing kwam de verzoekende partij in 1985 naar België, heeft zij alhier verschillende jaren legaal verbleven en was haar laatste verblijfskaart (een C kaart, zijnde een identiteitskaart voor vreemdeling) geldig tot 4 december 2017. Het blijkt niet dat het kennelijk onjuist zou zijn dat de verzoekende partij minstens sinds 1985, toen zij vijf jaar was, legaal in België heeft verbleven en het wordt uitdrukkelijk erkend door de gemachtigde dat haar laatste verblijfskaart geldig was tot 4 december 2017. Daarnaast blijkt uit de stukken die de verzoekende partij zelf bij haar verzoekschrift voegt, dat zij op 5 september 2014 van ambtswege werd afgevoerd, zoals ook in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven. Uit het betrokken schrijven van 3 april 2017 blijkt dat aan de verzoekende partij wordt gevraagd om bewijzen voor te leggen van haar aanwezigheid in België "*voor de periode van 12/03/2014 tot heden*". De verzoekende partij betwist niet dat haar herinschrijving werd geweigerd, maar zij wijst erop dat in een bij het verzoekschrift gevoegd schrijven van 31 juli 2017, waarin de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 15 mei 2017 intrekt, deze uitdrukkelijk aangeeft dat zij wel de mogelijkheid heeft een verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Op het betoog van de verzoekende partij aangaande haar in de eerste bestreden beslissing betwiste aanwezigheid in België tussen maart 2014 en april 2017 gaat de Raad niet verder in. Het wordt immers niet betwist dat de verzoekende partij reeds op jonge leeftijd naar België is gekomen en minstens tot maart 2014 en aldus bijna dertig jaar legaal in België heeft verbleven. Verder zijn er geen indicaties dat het kennelijk onjuist zou zijn dat de verzoekende partij tijdens dit legaal verblijf in België naar school is gegaan en sociale en professionele relaties heeft ontwikkeld. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift overigens een fiche nr. 281.10 waaruit een tewerkstelling blijkt van mei tot september 2013. Ook wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar tewerkstelling, scholing en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Ook liggen geen elementen voor waaruit zou

blijken dat het kennelijk onjuist is dat de verzoekende partij wat betreft de ontvankelijkheid van haar aanvraag uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 8 van het EVRM en dat zij de voormelde sociale relaties, net als haar familiale relaties, (tevens) heeft ingeroepen in het licht van deze bepaling. Ook uit de nota met opmerkingen kan niet worden afgeleid dat de voormelde feiten kennelijk onjuist zouden zijn.

Op basis van het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Gelet op wat volgt, is het voor de Raad niet nodig om na te gaan of in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing in het geheel geen melding maakt van artikel 8 van het EVRM. Hij motiveert weliswaar in het algemeen over de nauwe banden die de verzoekende partij met haar familie zou onderhouden, maar maakt daarbij niet duidelijk of deze motivering kan worden begrepen als een antwoord op de als buitengewone omstandigheid ingeroepen verwijzing naar artikel 8 van het EVRM. Daarnaast verwijst de gemachtigde naar het

gegeven dat de verzoekende partij jarenlang in België heeft gewerkt en belastingen heeft betaald, maar ook dit motief bevat geen enkele verwijzing naar het voormelde artikel 8. Ten slotte gaat de gemachtigde nog in op “*de overige elementen met betrekking tot de integratie*” van de verzoekende partij, met name haar werkbereidheid, haar perfecte kennis van het Nederlands, haar schoollopen in België, haar vertrouwd zijn met de gebruiken in België en het gegeven dat haar “*affectieve, sociale en economische belangen*” zich in België zouden situeren en zij aldus duurzaam lokaal verankerd is. In dit verband stelt de gemachtigde slechts dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De Raad ziet echter niet in op welke manier de aangehaalde motieven die verband houden met elementen relevant voor het privéleven van de verzoekende partij, een belangenafweging zouden uitmaken zoals vereist door het EHRM. Zoals reeds aangegeven, bevat de eerste bestreden beslissing zelfs geen enkele verwijzing naar artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de gemachtigde weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij de beoordeling of sprake is van buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland verantwoorden, maar dit ontslaat hem niet van de plicht om zijn beslissing afdoende te motiveren en op afdoende en zorgvuldige wijze te antwoorden op de door de verzoekende partij in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij dan ook aannemelijk maken dat een motivering in het licht van haar beschermenswaardig privéleven in de zin artikel 8 van het EVRM en gelet op de door de rechtspraak van het EHRM vereiste belangenafweging ontbreekt, minstens dat deze niet afdoende is, en dat de gemachtigde in deze mate onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “*die documenten*” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel.

Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al *mutatis mutandis* kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een *a posteriori*-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het

ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Met haar betoog in de nota met opmerkingen kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij aan dat dit bevel ten onrechte werd afgeleverd en als *accessorium* van de eerste bestreden beslissing ook moet worden vernietigd. De verzoekende partij verwijst ook in dit verband op het ontbreken van een belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven.

Uit de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad blijkt dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, omdat de gemachtigde heeft nagelaten op een zorgvuldige wijze een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door te voeren en hieromtrent (afdoende) te motiveren, in antwoord op de door de verzoekende partij in haar aanvraag van 5 september 2018 aangevoerde elementen. Doordat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet zij bovendien worden geacht nooit genomen te zijn geweest. De tweede bestreden beslissing – beslissing die overigens op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde werd genomen als de eerste bestreden beslissing – bevat zelf geen overwegingen in het kader van de door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar privéleven. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde ook op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermenswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te maken in het licht van het privéleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt aangaande de tweede bestreden beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van het voormelde artikel 8 aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich in het Rijk bevindt zonder de daartoe vereiste documenten en dat de verzoekende partij dit als dusdanig ook niet betwist. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde dan ook geheel terecht besloten dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet tot een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden besloten.

De verzoekende partij betwist inderdaad niet dat zij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.”*. In casu heeft de verzoekende partij zich ook daadwerkelijk op een hogere rechtsnorm beroepen, met name artikel 8 van het EVRM. Zoals hoger reeds is gebleken, blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het beschermenswaardig privéleven van de verzoekende partij in België in de zin van het voormelde artikel 8. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat de verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in deze bepaling. Op het betoog van de verzoekende partij aangaande de tweede bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM gaat de verwerende partij niet in, zodat geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 december 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE